

ע"פ 21822/07 - וسام שדאננה, נגד עירית טבריה

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לערעורם פליליים

עפ"א 18-07-21822 שדאננה נ' עירית טבריה
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופט תמר נסימ שי
מערערם וسام שדאננה,
נגד עירית טבריה
משיבים

ערעור על החלטתו של בית משפט השלום בטבריה (כב' השופט י. נבו) מיום 23/05/2018 בתיק המ"ש
20355-05-18

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בטבריה (כב' השופט י. נבו) שנחננה ביום 23.5.18 בתיק המ"ש 18-05-20355, במסגרת דחה בית המשפט كما את בקשה המערער להאריך לו את המועד להישפט על דוח חניה ולהורות על עיכוב הליכי גביתו.

תמצית עובדתית דרישה -

2. המערער הגיע ביום 9.5.2018 בקשה להאריך מועד להישפט על דוח חניה מס' 04810-65614 (ולהלאן: "הדו"ח") ולעכاب את הליכי גביתו. במסגרת הבקשה טען, כי ביום 1.5.18 נודע לו שהמשיבה הטילה עיקול על חשבון הבנק שלו, בגין חוב בסך 3,200 ₪. לאחר שפנה לחברת הגביה, התברר למערער כי מדובר בחוב שנוצר בגין אי תשלום כסם שהוטל עליו, בשל עבירה חניה שבוצעה ביום 2.8.04.

המערער טען כי לא ביצע את העבירה, ושמעוולם לא קיבל הודעה על ביצועה טרם התוישנותה. עוד טען, כי אילו היה מקבל הודעה אודות הקנס בסמוך למועד ביצוע העבירה, הוא היה מבקש להסביר את הדוח על שמו של מי שנגש ברכב במועד ביצוע העבירה.

המערער טען עוד כי הבקשה אינה מוגשת באיחור, בהינתן העובדה שהדו"ח מעולם לא נמסר לו, וכי ככל שהלאור כלשהו בהגשתה, איזו בית המשפט הסמכות להאריך את המועד להגשתה כפי שנקבע בפסקה (עפ"ג נ' מדינת ישראל (14.12.09)). לבקשת צرف תצהיר מטעם המערער.

3. בתגובהה טענה המשפטה כי כנגד המערער קיימת הרשעה חלוותה, בהתאם לסע' 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. עסוקין בכנס שהושתט בגין עבירה של העמדת רכב וחנייתו בגין חוק העזר של המשפטה. בהתאם לראיות שיש בידי המשפטה ולתצהיריה של הגב' עדנה שמחה (פקידה ראשית בחלוקת החניה במשפטה), כמה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תש"ד-1974 ביחס להודעת תשלום הכנס שנשלחה למערער. מאישור משלוח הדואר עולה כי ההודעה נשלחה למערער בפועל, בתוך המועד הקבוע בדיון.

עוד מוסיפה המשפטה כי בהתאם להוראות סע' 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי, ניתן היה לבקש ביטולו של הכנס תוך 30 ימים ממועד קבלת ההודעה, או להגיש בקשה להישפט או להסביר את הכנס וזאת במשך 90 ימים ממועד קבלת הדוח המקורי, ומועדים אלה חלפו זה מכבר. משכך, בהתאם להוראות סע' 229(ח2) לחוק סדר הדין הפלילי, הודעת תשלום הכנס הפכה לגזר דין חלוות.

עוד צוין, כי הבקשת שהוגשה סתמית וחסורה נימוק לשינוי הניכר בהגשתה או פירוט של טענות הגנה כלשהן שיש בפי המערער, אשר אינו מכחיש כי הרכב היה בעולותו. בנסיבות העניין חל הכלל שבדו"חות ברירת המשפט, הבקשת להישפט היא חריג.

לצד האמור, אף שבית המשפט איננו מוסמך לדון בטענות בעניין הגביה, המשפטה טענה כי במהלך השנים האחרונות לכטובתו המעודכנת של המערער במשרד הפנים כ-25 דרישות והתראות לתשלום, ונעושו לעלה מ-30 ניסיונות לגביית החוב באמצעות עיקולים.

4. בהחלטה קצרה בפתחית קבע בית המשפט קמא כי לאחר שהוכחה מסירה כדין, ועל יסוד המפורט בתצהיר שצורך ובהיעדר נימוק לשינוי בהגשת הבקשה, נדחתה הבקשה.

על החלטה זו מישג המערער לפני.

טענות המערער -

5. לטענת המערער, שגה בית המשפט קמא שעה שהחליט בבקשתו ללא שיקים דין במעמד הצדדים לצורך בירור הטענות העובdotיות השניות בחלוקת, כפי שנקבע בפסקה (רע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 793, עפ"ת (נץ') 42302-02-13 **בשם שבירי נ' מדינת ישראל** (12.6.13)).

6. עוד שגה בית המשפט, בכך שהתעלם מהטענה שהמועד להישפט מתחילה מעת מסירת ההודעה הראשונית על ביצוע העבירה. בהמשך אף שגה בכך שהסתפק באישור המשלוח שצורך ע"י המשפטה, מבלי שיש בצדיו אישור בדבר תוצאת הממצאה (שהמשלוח לא נדרש) לצורך ביסוס "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי. בית המשפט קמא אף לא אפשר למערער לטעון לעניין קבילותיו או משקלו של המஸמר שצורך לתגונת המשפטה, ולהוכיח כי איננו בבחינת "רשומה מוסדית". בהקשר זה, האחרון, מפנה המערער לחלוקת פוסקים לעניין קבילותם של פלטי מחשב המופקים ע"י דואר ישראל והגדרתם כרשומה

מוסדית.vr, יש הסוברים כי אין די בהצגת פלט מחשב המUID על מסירת דברי הדואר לשלוח, ויש צורך ב-tsירוף אישור המUID על שלוח בפועל או על תצאת השלוח. הדרוש בהצגת אסמכתא המUID על תצאת השלוח נועץ בכך שלעתים דבר הדואר חוזר מסיבות שונות, כגון העתקת מקום מגורי או מען בלתי מדויק, או שהוא לא מגיע ליעדו מסיבות אחרות. מכאן, אישור השלוח, כלעצמו, אינו מUID על מסירה בפועל ואינו יכול לבסס את חזקת המסירה.

7. שגגה נוספת בהחלטתו של בית המשפט קמא, בכך שהתעלם מההבדל והшибוי הניכר מצד המשיבה בנסיבות ההליכים לגביות החוב, כאשר מחלוקת כי נקיטת ההליכים החלה רק בשנת 2009. אילו המשיבה הייתה פעולת לגביות החוב בסמוך למועד היוציארו, ניתן היה לברר את העובדות לאשרן בסמוך למועד ביצוע העבירה.

8. בית המשפט קמא אף שגה בכך שלא עיכב את הלि�כי הגביה.

טענות המשיבה -

9. המשיבה גורסת כי אישור השלוח שצורך לTAGובתה בתיק בבית המשפט קמא כולל את הפירוט הנדרש לעניין תCOLת השלוח.vr, המספר המופיע באישור (9 הספורות הראשונות) כולל את מספר הדוא"ח, ומכאן שאין ספק שדבר הדואר שנשלח למערער הינו הדוא"ח. מミילא, הנטל המוטל על המשיבה מכוח תקנה 44א' אייננו כבד - DI בשלוח הודעה לדואר רשום, זאת בשים לב לCOLת העבירה נושא הדיון. דבר הדואר שנשלח לכתחזת המערער המעודכנת במשרד הפנים, אישור השלוח כולל את פרטי האישים וכתובתו של המערער, וכן את מועד השלוח. אישור השלוח ב-tsירוף התצהיר מבסיסים את חזקת המסירה בהתאם לתקנה 44א'.

10. טענותו של המערער כי אייננו זוכה שביצע עבירה לפני למעלה מ-15 שנים הינה טענה סתמית שאינה יכולה להתקבל, ומילא המערער אייננו טוען כי הרכב לא היה בעלותו במועד ביצוע העבירה.

11. לשיטת המשיבה, בית המשפט קמא לא היה מחויב לקיים דין בבקשתו, שכן החומר הדרוש הוונח לפניו, ובנסיבות מסווג זה מוגשות בבית המשפט חדשות לבקרים וניתנות בהן החלטות לאחר קבלת תגובה ולא קיום דין.

דין והכרעה -

12. לאחר שיענית בהודעת הערעור על נספחה ובתיק בית המשפט קמא, ולאחר ששמעתי

דברי הצדדים בדיון, הגעתי לכל מסקנה כי דין הערעור להידחות. להלן נימוקי.

13. עניין לנו בעבירה הנושאת בצדה עונש של קנס, אשר לנאמן עומדת הזכות לבקש לבטלן או להישפט על העבירה בתוך תקופה מוגדרת (סע' 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי). ככל שלא נמסרה הודעה על הקנס בתוך שנה ממועד ביצוע העבירה, הרי שזו מתוישנת (סע' 9 ו-225א' לחוק סדר הדין הפלילי). בכך למעשה מכון המערער.

14. לעניין המיסירה קובעת תקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי חזקה משפטית לפיה - "ראאים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירה קנס כאילו הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור המיסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקלבן".

15. למעשה, בהתאם לתקנה 44א, חזקה המיסירה מתקיימת אם הוגג אישור המשלו בדואר רשום. ככל שהחוצה המשיבה משוכה זו הרי שקמה החזקה, ועל הנמען להוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקלבלה. המחלוקת בין הצדדים נוגעת, בעיקר, בשאלת דיווח המיסירה שבוצעה, אם בכלל, למערער.

16. בתצהיר שהגיעה לבית המשפט كماה בהира המשיבה כי הودעת הקנס נרשמה ביום 2.8.2004 בגין עבירה שבוצעה ברכב מר. 9039035. לאחר והודעת תשלום הקנס שהוצאה לרכב לא זכתה להתייחסות כלשהי, בדקה המשיבה את פרטיו בעלי הרכב. לאחר שהוברר כי המערער הינו הבעלים שלחה אליו הודעת תשלום הקנס בדואר רשום על פי כתובתו כפי שעודכנה במשרד הרישוי (שהינה אף כתובתו במשרד הפנים). לתחילה צירפה המשיבה אישור על משלוח הדואר הרשמי של הودעת תשלום הקנס, הנושאת את אישור דואר ישראל על משלוח בפועל של דבר הדואר הרשמי מיום 6.12.2004. ב"כ המשיבה הבHIR בדיון שנערך בפניו והפניה למספר הדו"ח, המופיע על גבי אישור הדואר כך שנitin להיווכח כי מה שנשלח הינו אכן הדו"ח בו עסקין. אישור הדואר הינו בבחינת ראייה עצמאית ונפרדת (ראו עפ"א (מרכז) 10-10-33907-**בניין רובין נ' עירית נתניה** (11.4.11)). מכאן, ובשים לב גם לחזקת התקינות העומדת לרשות, לא נפלה שגגה בקביעה כי הוכחה המיסירה כנדרש (ראה עפ"א (מח' חיפה) 14-06-19412-**אמר לבארין נ' עירית חדרה** (16.7.14)). במיוחד אמורים הדברים בנסיבות בהן חלפו שנים כה רבות מאז משלוח הדו"ח (15 שנה), כך שאין לזקוף לחובת המשיבה שלא שמרה מסמכים נוספים הנוגעים למיסירה (ראה בדומה מאוד - בע"ח (מח' נצרת) 30829-06-16 **חלאליה נ' עירית טבריה** (25.10.16)).

17. לפי שהוכחה החזקה, על המערער המבקש לסתור אותה, היה להוכיח, ולכל הפחות לטעון בתצהирו, כי נתונים אלה אינם מספיקים על מנת שדברי דואר הממענים אליו יגיעו ליעדם. למשל, להראות כי קיימים מספר נמענים בעלי שם זהה במקום מגוריו, או להראות כי דברי דואר שנשלחים אליו

משמעותם בצורה שונה מזו בה השתמשה המשיבה. המערער לא עשה דבר מלאה. תצהירו של המערער לكونו וסתמי. אין הוא חולק על היותו הבעלים של הרכב אשר הוכח בניגוד לחוק העזר, וטענתו היחידה הינה "לא קיבלתי". אין די בטענה זו. לפי שלא עשה מאמון מהאמור לעיל, ניתן להניח כי לא נפלת טעות בכתב, וניתן להסתפק בהוכחת המשלוח בדואר רשום.

.18. בניגוד לנטען על ידי המערער, אין כל חובה לקיים דין בבקשתה. השאלה האם באמ בית המשפט חייב לקיים דין בבקשתה לביטול פסק דין שנית בהיעדר, בהילך פלילי, נדונה ע"י בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(6) 793 (להלן: "ענין איטליה"), שם סיכם בית המשפט את ההלכה במילים אלה -

" **הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש. לאחר שייעין בית-המשפט בבקשתו הוא מוסמך לדחותה על סמך הדברים האמורים בה בלבד. עם זאת בית-המשפט מוסמך על-פי שיקול- דעתו, גם לבקש את תגבות המדינה או במקרים חריגים, כשהנסיבות מצדיקות זאת, לזמן את הצדדים לפניו. לא ניתן להציג רשותה סגורה של המקרים החריגים שבהם ראוי כי בית-המשפט יזמן את הצדדים לפניו ע過ר להחלטתו בבקשתה לביטול פסק-דין. כלל, טיעון בעל-פה אינו נדרש נוכח חובת המבקש- הנאשם לפרט את מלא טענותיו בבקשתו. טענות המבקש ו>tagבות המדינה להן, אם נדרשה, תהיינה מונחות בפני בית-המשפט, והוא יוכל להחליט בבקשתה על-פייהן. בירור נוסף נוסף בנסיבות בעלי-הדין יכול להיות נחוץ כיש בינו-ם מחלוקת ביחס לעובדות אשר יש להן חשיבות להכרעה בבקשתה. דוגמה לחיריג כזה הוא מקרה שבו יסביר בית-המשפט שיש למדינה הזדמנויות לחזור את המבקש על תצהירו, שהוגש על-ידי בנספח לבקשתו, אם רצונה בכך. אולם בית-המשפט לא ישעה בבקשתה להיות מושום לכך, אף אין כל טעם בהשbeta לבקשתו לביטול פסק דין שנית בהיעדר ובנסיבות התצהיר התומך בה את הפרטמים המלאים הדרושים על-מנת להכריע בטענות ולהחליט בבקשתה. הוא גם לא יאפשר למבקש להופיע לדין רק על-מנת לאפשר לו להשלים בעל-פה את הדברים שלא טרח לפרט בכתב".**

ראה גם למשל, ע"פ 9540/08 **ופר מוסברג נ' מדינת ישראל** (8.1.09).

.19. בעניין שלפנינו, בית המשפט קמא ביקש את תגבות המשיבה, ולאחר קבלתה הסתפק בכר ובצדק. כאמור לעיל, תצהיר המערער לكونו ואני מפרט מאים על מנת לסתור את חזקת המסירה. משומם כך, אף אין כל טעם בהשbeta לבקשתו לביטול פסק דין שנית בהיעדר ובנסיבות התצהיר, כפי שנעשה בעניין אחר אליו מפנה המערער (עפ"ת נ(צ') 42302-02-13 **בسمชา שחברי נ' מדינת ישראל** (12.6.13)).

.20. נוכח כל האמור, ומשלא ניתן כל הסבר לשינוי הניכר שבהגשת הבקשה, אף לא היה מקום להיעתר לבקשת הארץ ואף בכר לא נפלת כל שגגה.

אשר על כן, ומכל הטעמים שלעיל, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"א סיון תשע"ט, 24 יוני 2019, בהעדר הצדדים.